SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

Det var gubbens förnöjelse att, omhvälfd af ordentliga moln af tobaksrök, i all still-samhet kommentera ingående poster i sin bekväma karmstol. Kom emellertid någon gång en gäst till honom, med hvilken han fick byta tankar, så var det för honom stundet af verklig högtid.

Såsom Hildegard yttrade under sitt samtal med fadern, hade posten nyss anlänt, ehuruväl han icke genast begaf sig af för att taga kännedom om den, något som han eljest icke brukade försumma. Då han slutligen lämnade henne, för att emottaga sin gäst, som med sin åkdon stannade vid hans port, begaf han sig likväl först in i sitt eget rum, för att kasta en blick i spegeln och se, om hans dräkt var så ordnad, att han värdigt kunde emottaga den främmande. Den tidens anspråk och goda smak voro måhända i detta afseende vida mer bestämmande och utpräglade, om på samma gång äfven vida mer småaktiga, än i våra dagar. Men den blick, som var ämnad åt spegeln, kom i stället att stanna på skrifbordet, hvarest den nyss anlända posten blifvit lagd, och hans blick förblef äfven kvar där. En af gammalt bekant stil, hvarmed utanskriften å ett af brefven var skrifven, fängslade på en gång hans uppmärksamhet. Sådana små hastiga öfvergångar från tanken på spegeln och sig själf till det kära minnet af en gammal vän, hvarom den kända stilen erinrade, torde vid äldre år icke vara så sällsynta.

Förglömmande allt annat, spegeln och äfven den anlände gästen, grep han efter brefvet och bröt det. Ej långt hunnen likväl i läsningen däraf, inträdde Vauvenard, i detsamma den gamle utropade, betagen af tillfredsställelse öfver hvad brefvet innehöll, med ett uttryck af den största glädje:

— Vare Gud pris och tack!

Dessa ord, besjälade af glädje och tillfredsställelse, föröl sig nästan så, att Vauvenard kunde taga dem såsom uttryck egnade honom. Visserligen hade Ros och han varit bekanta i Paris, ehuruväl mera tillfälligt än förbindligt närmare. Vauvenard kände sig också litet öfveraskad af denna hälsning, men uttalad af en gammal man, hade han allt för mycket belefvenhet att icke på ett motsvarande artigt och uppmärksamt sätt egna honom hvarje möjligt uttryck af sin vördnad.

Ros märkte visserligen misstaget, men hade också å sin sida jämväl takt att ej yttra sig därom. Men ehuruväl det till och med fägnade honom att — om äfven alldeles ofrivilligt — gästen blifvit hälsad med ett utrop, hvarpå denne syntes sätta värde, arbetade icke dess mindre den underrätelse, som brefvet meddelat, och som verkligen framkallat hans utrop, i hans tankar.

— Detta bref, yttrade han också efter en stund, har skänkt mig en öfverraskning, hvaråt jag ej kan gifva ett uttryck, tillräckligt tacksamt och glädjande. Ehuruväl ni, herr grefve, icke är svensk, vet jag likväl, att ni endast i er egenskap af fransman eller, kanske rättare sagdt, just därför, alltid skall varmt deltaga för hvarje viktigare och större händelse inom hvilket land som hälst, och måhända icke minst för vårt gamla Sverige. Det franska folket lefver alltid mer än något annat midt uppe i alla universella frågor.

Vauvenard spetsade sina öron.

Den gamle Ros hade just fört honom in på ett område, dithän hans alla tankar egentligen lågo.

— Detta bref, fortfor den gamle, och Vauvenard aktade sig för att afbryta honom, detta bref, herr grefve, har kommit med en så oförväntad glad post, att jag ej kan annat än, äfven i er närvaro, och så främmande vi än kunna vara för hvarandra, uttala min lika stora öfverraskning som glädje.

— Ni retar min nyfikenhet. För all del jag ber er...

— Säkert har herr grefven hört det ganska allmänt spridda ryktet, att vår tronföljare, prins Carl August, helt oförmodadt skall ha aflidit.

— Visserligen har jag hört det. Alla, med hvilka jag sammanträffat, tala därom. Bestörtningen öfver det plötsliga dödsfallet visar sig, hvart man vänder sig. Jag har märkt det på offentliga platser och hört det i enskilda kretsar. Därom äro meningarne ej mera delade. Men — förlåt mig — hvad vill ni säga härmed?

— Att ryktet helt enkelt är ogrundadt.

— Ogrundadt?

Vauvenard kände sig sällan eller aldrig bestört. Synbart blef han det likväl nu.

Vauvenard hade bygt på förutsättningen af tronföljarens död så stora och lysande planer, han hade uppgifvit tidigare afsikter och beräkningar, sedan han i berörda dödsfall fått en både bredare och fastare grund för sina förehafvanden, men ej nog härmed, han hade i bref till sina liktänkande vänner i utlandet betecknat den plötsliga händelsen såsom ett verkligt betydelsefullt och bestämmande faktum, och på grund däraf icke allenast skildrat landets sorgliga partiställning utan jämväl kastat ut föreställningar och antaganden för framtiden, af den största betydelse och vikt för ställandet af det nordliga Europas horoskop. Att nu erfara, att han — i allmänhet — blifvit bedragen; att ryktet vore utkastadt kanske endast såsom lockbete i vissa partiafsikter, för att leda opinionerna i någon beräknad riktning; att man med en sådan uppgift af djupt politiskt gripande egenskap duperat massan, för att i efterhand styra upp på en annan bog och med en annan vind, ja, för att genom bränningarne och mellan blindskären komma fram till ett — ja, hvartill? — han förmådde ej inse det; allt detta flög på en gång genom hans hufvud.

Något liknande de känslor, som Icarus erfor, då han i sin flykt, närmande sig solen, kände, att det vax, hvarmed hans vingar voro fästa vid skuldran, smälte bort och han plötsligt åter störtades ned från de höga rymder, hvari han befunnit sig; något, liknande hvad Icarus erfor vid detta tillfälle, måste Vauvenard äfven hafva erfarit.

Mycket behöfver man likväl icke hafva sig bekant om den tidens förhållanden för att finna, äfven oberäknadt huruvida ryktet om Carl Augusts död var sant eller icke, att Vauvenards skildring af förhållandena inom Sverige voro fullkomligt på sitt ställe.

Gustaf IV Adolfs monarkiska missgrepp och legitimistiska inbilskhet, politiska halsstarrighet och personliga självgodhet förde riket till branten af olyckor och hotande faror, hvadan hans tronafsättning ur alla synpunkter var fullkomligt berättigad.

Ganska obefogadt torde man emellertid tillagt denna tronafsättning benämningen revolution, oberättigadt därför, att den egentligen väl ej bör betraktas annat än som en statskupp.

Visserligen är det sannt, att denna statskupp gaf riket en ny statsförfattning, och så tillvida grep den litet djupare in i förhållandena än en vanlig statskupp, men denna nya statsförfattning kvarstod icke desto mindre på samma grundval som den förra, nämligen ståndfördomarnas och ståndprivilegiernas, hvadan förändringen, allt för litet djupt omhvälfvande, strängt bedömd, ändock icke var af något annat än af sekundär art.

Hvad som förnämligast kännetecknar rörelsen, är också den omständigheten, att dess våldsamma vågsvall uppbar och uppkastade på tronen icke en man med tillräcklig begäfning och kraft att med stark hand fatta rodret och styra statsskeppet, utan snarare en till både förstånd och karaktär svag och vacklande samt i öfrigt utlefvad och barnlös gubbe. Om tronförändringen 1809 varit en verklig revolution, skulle den ej stannat, såsom den nu gjorde, vid en sådan grande misere.

Sådan den nu emellertid var och blef, kunde den icke annat än framkalla partiintriger, söndringar och slitningar af alla möjliga slag. Ur förvecklingarna framgår, att de så kallade revolutionsmännen själfva voro rädda för revolutionen, ja till och med för den statskupp de genomfört. Oredan var så fullkomlig, som den någonsin kunde blifva. Partistriderna inom och utom riksstånden stötte emot hvarandra i alla möjliga riktningar. Nya statsförfattningar uppgjordes än här och än där, allt på förhand; och för dem ropade man emot hvarandra: va la banque! utan att, då det gällde, någon bankör stod där bakom. Sålunda hafva vi från denna tid flere mer eller mindre utåtminstone grunder till sådana. Då ett fåtal ville återupptaga t. ex. 1772 års författning, arbetade andra — Adlelssvärd och Macklean — för republikens införande med en president i spetsen, såsom i Amerika. När åter ett tredje parti fordrade, att författningen skulle stödja sig på primärförsamlingar, såsom i Frankrike, höjde ett fjärde sina röster för att — med England till förebild — införa tvåkammarsystemet, d. v. s. ett öfver- och ett underhus. Det förslag, som slutligen antogs, åtföljdes af en skrifvelse af konstitutionsutskottet, som mer än myeket liknade en reservation. Man visste ej hvad man ville. Till och med att konungen, ehuru han icke blott nyligen blifvit vald, utan äfven besvurit den nya författningen, själf utarbetade en ytterligare ny, för hvilken han den ena dagen värfvade anhängare och den andra förnekade. Under ett sådant virrvarr om själfva statsskickets grundvillkor, huru skulle det icke då vara i alla därunder hörande eller däraf följande förhållanden! Den genomförda statskuppen hotades oupphörligt af en kontrakupp. Frågan om tronföljden efter den redan vid grafvens rand vacklande nyvalde konungen utgjorde den punkt, hvarom man i detta afseende hvälfde sig. Af fruktan för följderna af deras egen statskupp, ifall den afsatte Gustaf IV Adolfs enle son valdes till tronföljare, genomdrefvo männen af 1809 upphäfvandet af hans eljest grundlagsenliga arfs- och bördsrätt samt slutligen Carl Augusts val. Det legitimistiska partiet, hvilket höll på den gamla Vasafamiljen, anmärkte häremot, att sonen icke gjort landet något ondt och därför väl icke borde lida för sin fars skull, men det halp ej. I denna punkt bekämpade revolutionen och kontrarevolutionen hvarandra på det mest lidelsefulla sätt. Man stämplade å alla håll. Å ena sidan talade man om att till Gustafs förmån vädja till dalkarlarnes af gammalt kända patriotism och å den andra att rödja honom ur vägen. Partilidelserna lösslöppte alla sina demoner, inspirerade af kastintressen och ståndsfördomar. Den ene ville anklaga hela statsrådet, de andre hotade riksdagen med bajonetterna. En enskild af partierna besoldad polis, med en Grewesmöhlen i spetsen, underlät ej häller att göra sitt bästa. Ju mera förtalet och lögnen frodades, desto mera frodades äfven spioneriet; ju mer dräpande de försåtliga insinuationerna voro, dess värde. Sammansvärjningar spökade från alla håll. Skriftliga uppmaningar spredos, utmanande alla att vara färdiga vid första tecken. De förnämsta kretsarne och de allmänna näringsställena stodo liksom i en alldeles omedelbar beröring med hvarandra. De toner, som anslogos inom de förra, återljödo i de senare. Hvad man af partifiendtlighet diktade i de ena, trodde man i de andra. Kastar man ut en arsenikbit på gatan, förgiftas pölarne. Så inträffade äfven här. De fiendtliga motsatserna bekämpade hvarandra med allt för förgiftade vapen, att icke de mest vidunderliga berättelser om förgiftningsanläggningar och försök däraf äfven skulle uppstå. Luftiga och lättsinniga fantasier i salongen blifva icke så sällan fasansvärda trosartiklar på krogarna. Situationen kännetecknas icke så illa med Armfelts bekanta ord: "allt går åt helvete; sauve qui peut."

Härtill kommo många andra stora och viktiga, dels nyligen afgjorda, dels under afgörande varande frågor, som jämväl ökade förvecklingarna.

I betraktande af allt detta och mycket mera af enahanda beskaffenhet, som skulle kunna tilläggas, kan man väl säga, att Vauvenards bref till sina själsfränder i utlandet visserligen icke innehöl någonting — vare sig tronföljaren Carl August för öfrigt lefde eller var död — som icke fullt berättigadt vid den tiden kunde sägas.

Icke desto mindre kände han sig på det högsta bestört, då den gamle Ros förkunnade och försäkrade honom, att ryktet om Carl Augusts död saknade all grund.

Hela den ställning Vauvenard nyss intagit, förryektes därmed.

I de åsikters och planers intressen, hvaråt han hängifvit och ägnat sitt lif, ville han likväl icke uppgifva sina förutfattade föreställningar, utan inlägga de gensagor, som voro honom nära till buds.

— Men, anmärkte han också, jag har emottagit bref om dödsfallet och är fullkomligt öfvertygad om att brefskrifvarinnan var väl underrättad.

Oförsiktigt nog kom han att begagna sig af uttrycket "brefskrifvarinnan".

Den gamle Ros smålog.

— Brefskrifvarinnan! upprepade han. Alldeles det, herr grefve! Hela historien om prinsens död lärer väl slutligen vara blott och bart en fruntimmersfantasi.

Vi veta, att det var friherrinnan Ankarsparre, som först framkastade för Vauvenard uppgiften om tronföljarens död. Väl hafva vi ej erfarit, hvarifrån han mottagit det bref hvarom han talat, men antagligt är att han fått det från samma håll.

— Men hela Stockholm — anmärkte han — talar därom.

— Ganska riktigt äfven det, men skvallret har tusende tungor, då sanningen understundom knappast har en enda; skvallret har jämväl tusentals vägar, då sanningen knappt nog kan leta sig fram på en gångstig; skvallret är som en gatflicka, hon drar alla med sig, hvaremot sanningen ofta nog är en misskänd kvinna, som får dö ogift.

Gubben Ros eldade upp sig under det han talade.

Vauvenard kunde ej häller förneka sin egen erfarenhet, att skvallret i oroliga tider mer än ofta spelat en stor roll, ehuru han väl visste, att lögnen alltid spelat en än större.

— Ni är säkert allt för invigd i den franska revolutionshistorien, fortsatte Ros, att icke veta, huruledes det var det lifligt omsatta förtalet, som i mer än ett afseende bidrog att depopularisera, för att icke säga störta, den franska konungafamiljen.

Äfven detta kunde Vauvenard ej helt och hållet förneka.

— Vi måste emellertid erinra oss en sak, herr grefve, — och hvilken vi alla med den fullkomligaste visshet hafva oss bekant — det nämligen, att någon officiell rapport ännu icke anländt hit om dödsfallet. För afgjordt kan man alltid taga, att hade det verkligen inträffat, vederbörande på platsen också utan alla dröjsmål därom genast afskickat en kurir.

— Däri har ni ganska rätt, min herre, men huru är det i alla fall tänkbart, att ett sådant rykte skulle ha spridt sig, utan att äga någon grund? Af sig själft har det väl ej kunnat uppstå.

— Er anmärkning är onekligen berättigad, men tillåt mig en ny fråga, af hvilken dato var det bref, ni bekom?

Vauvenard ryggade nästan tilbaka för denna fråga. Så viktig den alltid var, erinrade han sig, att han alldeles glömt att fästa sig därvid och ville nu till och med påminna sig, att något sådant ej varit utsatt.

— I sanning, svarade han undvikande, jag nu kan uppgifva brefvets dagteckning.

— Måhända låter ryktets uppkomst då förklara sig, återtog gamle Ros. I det bref, jag emottagit, berättas, att åtskilliga underrättelser tid efter annan ingått om tronföljaren från de ställen han under resan passerat. Prinsen lämnade, som vi veta, Stockholm den 9 maj, åtföljd af bland andra major Forsell. Den 10 intog han sin middag i Lilla Åby och var på aftonen i Linköping. Från båda dessa ställen kunna de, som åtföljde honom, hafva afskickat enskilda bref. Hvad min brefskrifvare särskildt uppgifver, är att Forsell afsände ett sådant från Eksjö, dateradt den 12, hvari berättas, att prinsen, då han anlände till Linköping, tillkallade ortens läkare, professor Lodin, som äfven fann honom i högsta grad plågad af underlifslidanden. Prinsen hade befunnit sig illamående allt från den stund, han i Lilla Åby förtärt något af en pastej. Lodin, som långt förut hört ett och annat om de gamla förgiftningshistorierna, skall enskildt hafva förtrott Forsell, som han af gammalt kände, sin tanke därom, den nämligen, att tronföljarens lidande troligtvis härflöt af förgiftning, vare sig att den ägt rum för längre tid tillbaka, antingen på en gång, eller i mindre doser, småningom ingifna. Prinsen själf skall icke häller ha varit utan misstankar. För sin del lärer han likväl med sin misstanke stannat vid den pastej, af hvilken han åt i Åby. Dessa Forsells meddelanden — af honom enskildt delgifna statsrådet Adlersparre — hafva lätt kunnat komma ut. Måhända är statsrådet Adlersparre i detta fall ej häller så nogräknad som han borde vara. Om emellertid det allmänna ryktet och det pladdrande skvallret haft att förfoga öfver sådana uppgifter som de nu nämnda, hvad kunde de ej göra däraf. (Forts.

"Hur svenska stålet biter" o. s. v.

Direkt från Eskilstuna importerade, E. A. Bergs prisbelönta, världsberömda, garanterade RAKKNIFVAR:

N:r 10. Tunn klinga, nickelrörbak $1.00
N:r 12A. Hel klinga, ½ konk. slipad, etsad, ... $160
N:r 12E. Hel klinga ½ konk. slipad, elfenbenskaft, etsad, $2.00
Skomakareknifvar, raka och svängda, ... 25c.
Konstknifvar ..... från 40c. till $1.50
Tälj- och slaktknifvar pr st. ..... 40c. till 90c.

Alla knifvar äro garanterade, och pengarna återlämnas om de ej utfalla till beläteenhet. Insänd beloppet genom "postal note" och godset sändes pr post portofritt. Uppgif fullständig adress!

E. WIDEEN. Blackfolds, Alta.

Ref.: The Merchants Bank, Red Deer, Alta.

Prenumerera på

FREE PRESS

vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c. pr månad. Den ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Albin Jones.

Friska, Lyckliga Barn

och Fullväxta finnas i de hem, hvarest

DR. PETER'S

KURIKO

är husmedicinen. Den afskiljer alla orenheter från systemet och alstrar nytt, rikt, rödt blod och bygger solida ben och starka muskler. Tillredd af helsogifvande rötter och örter är den särskildt lämplig för barn och personer med svaga konstitutioner.

I bruk öfver ett hundra år, är den ej längre ett experiment.

I olikhet med andra mediciner kan den icke erhållas å apoteken, utan tillhandahålles allmänheten direkt af de ende tillverkare och egare. Adressera

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
19-25 So. Hoyne Ave., CHICAGO, ILL.

RES MED EMPRESSES OF THE ATLANTIC

Från Liverpool.		Från Quebec.
Maj 30.	Empress of Brit.	Juni 3
" 26.	Lake Champlain	" 9
Juni 8.	Empress of Ireland	" 17
" 9.	Lake Manitoba	" 23
" 27.	Empress of Britain	July 1

J. S. CARTER, General Agent
517 McDermot Ave., Winnipeg.

Malmö Boarding House

93 HENRY AVE.

GOD MAT!
BILLIGT PRIS!

60 YEARS' EXPERIENCE

PATENTS

TRADE MARKS
DESIGNS
COPYRIGHTS &C.

Anyone sending a sketch and description may quickly ascertain our opinion free whether an invention is probably patentable. Communications strictly confidential. HANDBOOK on Patents sent free. Oldest agency for securing patents.

Patents taken through Munn & Co. receive special notice, without charge, in the

Scientific American.

A handsomely illustrated weekly. Largest circulation of any scientific journal. Terms for Canada, $3.75 a year, postage prepaid. Sold by all newsdealers.

MUNN & Co. 361 Broadway, New York
Branch Office, 625 F St., Washington, D. C.

Gynna våra annonsörer!

BOYD'S Bröd

Det finnes olika sorters bröd. Försök våra limpor och ni skall känna skillnaden. Våra kunder föredraga dem därför att de äro hälsosammare och hålla sig färska längre än vanliga limpor.

Fråga efter vårt bröd hos eder handlande, eller telefonera så komme rvår vagn.

BAGERI:
Cor. Spence St. & Portage Ave.
Phone Main 1030.

Frittsändes

en paket med

30 eleganta Vy-Brefkort 30

från de skandinaviska länderna och Amerika, samt Jul- och Nyårskort och vor eleganta

FICK-KALENDER

för 1910 med Almanack och Anteckningsbok för hvarje dag i året, samt fullständig atlas öfver För. Staterna och den öfriga verlden. Allt detta till ett försäljningspris af 85c, sändes fritt till Enhvar, som inom 30 dagar sänder oss 50c för ett års prenumeration på

Svensk Familj-Journal

som utkommer hvarje månad istort 16-sidigt format, fint illustrerad, och innehåller större och mindre berättelser, noveller, dikter, biografier, goda råd för hus och hem, anekdoter osv. osv.

För $1.00 sändes Tidningen ett år samt 30 Vy Brefkort, vor eleganta Fick-Kalender och 15 olika romanböcker, tillsn försäljningspris af 10c pr. st.

För 50c får Ni således varor för $1.35 och för $1.00 får Ni $3.00 värde. Begagna detta storartade tillbud och sänd snarast möjligt beställning, emedan vårt upplag af Fick-Kalendern är begränsadt.

Profnummer af ofvannämnda Tidning sändes fritt på begäran. Beloppet kan sändes i Money Order eller frimärken. Till Canada och Europa beräknas 12 cents mera för tidningen. Enhvar som sänder oss 10 namn och adresser på landsmän erhåller tidningen fritt 12 månader.

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-24 S. 4th Street.
Minneapolis - - - Minn.

Canadas Nordvest

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna, för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna fås som fria homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres (omkring 130 svenska tunland).

Anmälan för tillträde.

Anmälan gores personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10,00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.

Under den nuvarande homesteadlagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, fylles bofastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för utfärdet af sådant patent attesteradt i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfyllES skyldigheterna under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfyllES bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

Med "grannskap" här ofvan menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektoren. Innan denna begäran insändes, måste settlaren 6 månader förut gå skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för ilträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett lämpande stycke land. Tydliga underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarna samt om kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhålles på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller af alla Dominion Land agenter i Manitoba.

W. W. Cory,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, hvarom ofvanstående förordning handlar finnes tusetnals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.

REDWOODS

MINERAL-VATTEN

— OCH —

LÄSKEDRYCKER

som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat. "GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.

E. L. DREWRY, BRYGGERI